TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. lapkričio 19 d.*

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Europos išorės veiksmų tarnyba (EIVT) – Pareigūnų rotacijos politika – Europos Sąjungos delegacijos Etiopijoje vadovo pareigos – Sprendimas nepratęsti paskyrimo į šias pareigas laikotarpio – Tarnybos interesas – Vienodo požiūrio principas – Pozityvi diskriminacija nepakankamai atstovaujamos lyties asmenų naudai – Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnis“

Byloje C-93/19 P

dėl 2019 m. vasario 6 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos išorės veiksmų tarnyba (EIVT), atstovaujama S. Marquardt ir R. Spac,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Chantal Hebberecht, gyvenančiai Liuksemburge (Liuksemburgas),

ieškovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Vilaras, teisėjai N. Piçarra (pranešėjas), S. Rodin, D. Šváby ir K. Jürimäe,

generalinė advokatė J. Kokott,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2020 m. balandžio 23 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu EIVT prašo panaikinti 2018 m. lapkričio 27 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Hebberecht / EIVT* (T-315/17, EU:T:2018:842, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas patenkino Chantal Hebberecht ieškinį, iš esmės pareikštą dėl 2016 m. birželio 30 d. EIVT sprendimo atmesti jos prašymą pratęsti paskyrimo į Europos Sąjungos delegacijos Etiopijoje vadovės pareigas laikotarpį (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

2 2010 m. liepos 26 d. Tarybos sprendimo 2010/427/ES, kuriuo nustatoma Europos išorės veiksmų tarnybos struktūra ir veikimas (OL L 201, 2010, p. 30), 5 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad „[Europos Sąjungos vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai] ir EIVT duoda nurodymus delegacijos vadovui, kuris atsako už jų vykdymą“.

3 Šio sprendimo 6 straipsnio 2 ir 10 dalyse įtvirtinta:

„2. EIVT sudaro <…> Sąjungos pareigūnai ir kiti tarnautojai, įskaitant valstybių narių diplomatinių tarnybų darbuotojus, kurie paskiriami laikinaisiais darbuotojais.

Šiam personalui taikomi [Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatai ir [kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygos].

<…>

10. [Sąjungos vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai] nustato judumo taisykles, kad būtų užtikrinta, jog EIVT personalo nariams būtų suteikta daug judumo galimybių. <…> Iš esmės visi EIVT personalo nariai turi periodiškai dirbti Sąjungos delegacijose. [Sąjungos vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai] nustato tam skirtas taisykles.“

4 Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 1d straipsnyje nustatyta:

„1. Taikant šiuos Tarnybos nuostatus draudžiama bet kokia diskriminacija bet kokiu pagrindu, pavyzdžiui, dėl lyties, rasės, odos spalvos, etninės ar socialinės kilmės, genetinių ypatybių, kalbos, religijos ar tikėjimo, politinių ar kokių nors kitų pažiūrų, priklausomybės tautinei mažumai, turto, kilmės, negalios, amžiaus ar seksualinės orientacijos.

<…>

2. Siekiant faktiškai užtikrinti visišką vyrų ir moterų lygybę darbe, o tai yra esminis dalykas, į kurį būtina atsižvelgti įgyvendinant visas šių Tarnybos nuostatų sąlygas, vienodo požiūrio principas <…> Sąjungos institucijoms netrukdo išlaikyti arba patvirtinti priemones, kuriomis numatomos specifinės lengvatos siekiant sudaryti palankesnes sąlygas nepakankamai atstovaujamos lyties asmenims verstis profesine veikla arba siekiant užkirsti kelią ar kompensuoti profesinės veiklos atžvilgiu nepalankią padėtį.

3. Pasikonsultavusios su Tarnybos nuostatų komitetu, institucijų paskyrimų tarnybos šalių susitarimu nustato priemones ir veiksmus siekiant skatinti lygias moterų ir vyrų galimybes tose srityse, kurioms taikomi šie Tarnybos nuostatai, ir priima atitinkamas nuostatas, kuriomis siekiama aiškiai atkurti pusiausvyrą, susijusią su *de facto* nelygybe, kuri tose srityse yra nepalanki moterų atžvilgiu.

<…>

6. Nors ir laikantis [Laikantis] nediskriminacinio principo ir proporcingumo principo, bet koks jų taikymo apribojimas turi būti pagrįstas objektyviomis ir pagrįstomis priežastimis ir juo turi būti siekiama teisėtų tikslų, vadovaujantis bendrais interesais ir bendromis personalo politikos nuostatomis [vykdant bendras personalo politikos nuostatas]. <…>“

5 Pareigūnų tarnybos nuostatų 7 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Paskyrimų tarnyba, vadovaudamasi vien tik tarnybos interesais ir neatsižvelgdama į pilietybę, kiekvieną pareigūną paskiria ar perkelia į jo lygį atitinkančias pareigas jo pareigų grupėje.

Pareigūnas turi teisę paprašyti perkeliamas [, kad jį perkeltų] į kitas pareigas savo institucijos viduje.“

6 Pareigūnų tarnybos nuostatų 95 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta:

„Šiais Tarnybos nuostatais paskyrimų tarnybai suteiktus įgaliojimus, susijusius su EIVT darbuotojais, vykdo Sąjungos vyriausiasis įgaliotinis užsienio reikalams ir saugumo politikai (toliau – vyriausiasis įgaliotinis). Vyriausiasis įgaliotinis gali nustatyti, kas EIVT vykdys tuos įgaliojimus. <…>“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

7 2013 m. rugsėjo 1 d. EIVT pareigūnė Ch. Hebberecht buvo paskirta į Sąjungos delegacijos Etiopijoje vadovės pareigas ketverių metų laikotarpiui.

8 Dėl 2017 ir 2018 m. rotacijos Sąjungos delegacijose dirbantys pareigūnai 2016 m. kovo 22 d. EIVT raštu buvo informuoti apie galimybę pateikti priešlaikinės rotacijos prašymą arba pratęsti jų paskyrimo laikotarpį. Šiame rašte patikslinta, kad tokie prašymai bus tenkinami tik išimtiniais atvejais, tinkamai pagrįstais tarnybos interesu.

9 2016 m. balandžio 15 d. Ch. Hebberecht paprašė pratęsti jos paskyrimo laikotarpį penktiems metams. 2016 m. birželio 30 d. EIVT paskyrimų tarnyba ginčijamu sprendimu atmetė šį prašymą, pirmiausia nurodydama, kad „siekiant užtikrinti nuolatinę delegacijų vadovų rotaciją paprastai vykdoma aiški judumo politika pasibaigus maksimaliam ketverių metų pareigų vykdymo laikotarpiui“.

10 Ch. Hebberecht pateikė skundą, remdamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, jis buvo įregistruotas 2016 m. rugsėjo 30 d.; jame nurodė, kad ginčijamas sprendimas prieštarauja tarnybos interesams ir jos tęstinumui, skaidrumui, vienodam požiūriui, taip pat juo nepaisoma moterų atžvilgiu patvirtintų pozityvios diskriminacijos priemonių.

11 2017 m. vasario 1 d. sprendimu EIVT paskyrimų tarnyba atmetė šį skundą, nurodydama, kad administracija turi plačią diskreciją vertinti tarnybos intereso ir personalo judumo politikos poreikius. Ji taip pat pažymėjo, kad nagrinėdama jos prašymą pratęsti paskyrimo laikotarpį nebuvo įpareigota atsižvelgti į Ch. Hebberecht lytį.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

12 2017 m. gegužės 15 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Ch. Hebberecht ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo ir patirtos neturtinės žalos atlyginimo.

13 Grįsdama reikalavimą dėl panaikinimo ji nurodė tris ieškinio pagrindus, grįstus atitinkamai tarnybos interesų ir jos tęstinumo, skaidrumo pareigos ir vienodo požiūrio principo pažeidimais.

14 Bendrasis Teismas atmetė du pirmuosius pagrindus kaip nepagrįstus. Jis taip pat atmetė ieškinio trečiojo pagrindo dvi pirmąsias dalis, grįstas, pirma, rasine diskriminacija ir, antra, sprendimais pratęsti kitų delegacijos vadovų paskyrimo laikotarpius. Tačiau tenkino ieškinio trečiojo pagrindo trečią dalį, grindžiamą priemonėmis, kurių turi būti imtasi moterų atžvilgiu.

15 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 89–91 punktuose Bendrasis Teismas visų pirma pažymėjo, kad nors Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 ir 3 dalys atspindi Sąjungos teisės aktų leidėjo valią suteikti moterų ir vyrų lygybei „esminę“ reikšmę priimant sprendimus, kuriais įgyvendinamos „visos“ Pareigūnų tarnybos nuostatų sąlygos, šios valios neatspindi EIVT priimti sprendimai; ši tarnyba kaip tik teigia, kad neprivalo kompensuoti nepakankamo moterų atstovavimo užimant tam tikras pareigas, nes nėra Pareigūnų tarnybos nuostatų normas įgyvendinančių nuostatų.

16 Toliau skundžiamo sprendimo 93 punkte Bendrasis Teismas priminė, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalyje Sąjungos teisės aktų leidėjas neapsiriboja nuoroda į priemones, kurias turi patvirtinti Sąjungos institucijos. Jis besąlygiškai pareiškia, kad moterų ir vyrų lygybė yra „esminis“ dalykas, į kurį būtina atsižvelgti įgyvendinant visas Pareigūnų tarnybos nuostatų sąlygas. Tuo remdamasis skundžiamo sprendimo 94 punkte šis teismas padarė išvadą, kad EIVT pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 ir 3 dalis, nes priimdama ginčijamą sprendimą neatsižvelgė į moterų ir vyrų lygybę kaip į vieną iš argumentų, į kuriuos turėjo būti atsižvelgta jį priimant, o to skundžiamo sprendimo 95 punkte patikslino, kad ši klaida yra akivaizdi.

17 Galiausiai skundžiamo sprendimo 96 punkte priminęs, kad remiantis suformuota jurisprudencija „administracinio sprendimo panaikinimas dėl klaidos nepateisinamas, jei ši klaida neturėjo lemiamos įtakos šio sprendimo turiniui“, to sprendimo 97 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis galėjo būti kitokia, jei atlikdama savo vertinimą EIVT nebūtų iškart iš principo atmetusi poreikio atsižvelgti į moterų ir vyrų lygybę.

18 Tuo remdamasis Bendrasis Teismas panaikino ginčijamą sprendimą. Reikalavimą atlyginti žalą jis atmetė kaip nepriimtiną.

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

19 Apeliaciniame skunde EIVT Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– atmesti ieškinį kaip nepagrįstą ir

– priteisti iš Ch. Hebberecht bylinėjimosi išlaidas.

20 Ch. Hebberecht atsiliepimo į apeliacinį skundą nepateikė.

Dėl apeliacinio skundo

EIVT argumentai

21 Grįsdama apeliacinį skundą EIVT remiasi vieninteliu pagrindu, grindžiamu tuo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes, pirma, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalį aiškino taip, kad joje „įtvirtintas principas, tiesiogiai taikomas individualiems institucijos sprendimams, priimamiems įgyvendinant Pareigūnų tarnybos nuostatus, [ir] pagal jį atitinkamam pareigūnui suteikiama individuali teisė“, ir, antra, taip nepaisė „EIVT lyčių lygybės politikos tvarkos, taikomos jai įgyvendinant judumo ir rotacijos tarp EIVT būstinės ir Sąjungos delegacijų politiką <…>“.

22 Pirma, dėl nurodomo klaidingo Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies aiškinimo EIVT teigia, kad šioje nuostatoje nurodytas tik bendras tikslas, kuris nėra tiesiogiai taikomas priimant tokius individualius sprendimus, kaip ginčijamas. Ši dalis turi būti siejama su šio straipsnio 3 dalimi, pagal kurią Sąjungos institucijos įpareigojamos nustatyti priemones, kurių reikia imtis siekiant šio tikslo.

23 Šiuo aspektu EIVT pažymi, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies formuluotėje vartojamas veiksmažodis „atsižvelgti“ suteikia administracijai plačią diskreciją. Šio aiškinimo nepaneigia žodžių junginiai „vis[os] šių Tarnybos nuostatų sąlyg[os]“ arba „esminis dalykas“, į kuriuos skundžiamame sprendime atkreipė dėmesį Bendrasis Teismas. EIVT teigia, jog „atsižvelgti“ į moterų ir vyrų lygybę nėra „užtikrinti lyčių lygybę“ sinonimas.

24 Vadinasi, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalyje Sąjungos institucijoms nenustatyta jokios tiesioginės pareigos. Pagal ją tik leidžiama imtis pozityvios diskriminacijos priemonių nukrypstant nuo šio straipsnio 1 dalyje įtvirtinto vienodo požiūrio principo. Tam, šio straipsnio 3 dalimi šioms institucijoms nurodyta patvirtinti bendrąją moterų ir vyrų lygybės politiką siekiant konkretaus tikslo – pašalinti nelygybę moterų atžvilgiu. Vėliau į šią politiką turi būti „atsižvelgta“ konkrečiose situacijose.

25 Tai reiškia, jog, priešingai, nei Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 92 ir 93 punktuose, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies pirminės nuostatos (pirma šios nuostatos dalis) priklauso nuo Sąjungos institucijų priimtų įgyvendinimo priemonių, todėl jų negalima taikyti tiesiogiai ir atskirai, nes, priešingu atveju, būtų priimami savavališki ar prieštaringi sprendimai. Dėl paskesnių šios dalies nuostatų (antros jos dalies), išdėstytų po nurodyto siektino bendrojo tikslo, pažymėta, kad jomis Sąjungos institucijoms leidžiama imtis pozityvios diskriminacijos priemonių nepakankamai atstovaujamos lyties asmenų naudai arba užkirsti kelią nepalankiai padėčiai.

26 Tokį Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies aiškinimą patvirtina šios nuostatos genezė. Sąjungos teisės aktų leidėjas neketino joje nustatyti tiesiogiai taikomų teisių ir pareigų, o siekė paskatinti Sąjungos institucijas patvirtinti moterų ir vyrų lygybės politiką ir jos įgyvendinimo priemones.

27 Antra, dėl nurodomos klaidingai Bendrojo Teismo įvertintos EIVT taikomos pareigūnų rotacijos politikos EIVT iš esmės teigia, jog net darant prielaidą, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalyje įtvirtintas moterų ir vyrų lygybės principas tiesiogiai taikytinas, jis netaikomas sprendimui nepratęsti Sąjungos delegacijos vadovo paskyrimo laikotarpio, nes priimant tokį sprendimą nesirenkama vieno iš kelių asmenų.

28 EIVT visų pirma priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad skundžiamo sprendimo 90 punkte jis iškraipė jos argumentus. Iš tiesų ji apskritai niekada netvirtino, kad argumentai dėl lyties nesietini su tarnybos interesais. Ji teigė, kad sprendimas, priimamas dėl prašymo pratęsti Sąjungos delegacijos vadovo paskyrimo laikotarpį, pagal savo pobūdį yra individualus ir neutralus, kiek tai susiję su asmens lytimi, nes tai nėra sprendimas paskirti į laisvą darbo vietą, kurį priimdama administracija turi pasirinkti iš kelių kandidatų. Šiuo klausimu ji patikslina, kad taiko lygių galimybių politiką, kai vykdo rotaciją tarp EIVT būstinės ir delegacijų.

29 Paskui EIVT primena, kad Sprendimo 2010/427 6 straipsnio 10 dalyje įtvirtinta, jog visiems EIVT darbuotojams suteikiama „daug judumo galimybių“, o tai reiškia, kad Sąjungos delegacijose vyksta nuolatinė šių darbuotojų rotacija. Šios aplinkybės, apibrėžiančios tarnybos interesą, atsispindi EIVT rotacijos politikoje.

30 EIVT nurodo, kad praktikoje atsižvelgia į poreikį skatinti moterų ir vyrų lygias galimybes, kai vykdo bendrą rotacijos politiką, t. y. kai atrenka kandidatus į laisvas darbo vietas Sąjungos delegacijose. Taigi, jos nuomone, reikia skirti situaciją, kai įvairūs kandidatai tarpusavyje konkuruoja, ir situaciją, kai pateikiami individualūs prašymai pratęsti paskyrimo laikotarpį, kaip antai nagrinėjamas šioje byloje;

tokie prašymai – tai išimtiniai atvejai ir „pirmiausia turėtų būti nagrinėjami atsižvelgiant į tarnybos interesą ir bendrą tikslą užtikrinti nuolatinę personalo rotaciją tarp EVIT būstinės ir delegacijų bei atvirkščiai“.

31 Net darant prielaidą, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalis įpareigoja atsižvelgti į moterų ir vyrų lygybės principą priimant tokį individualų sprendimą, koks nagrinėjamas šioje byloje, vertinant, ar tikslinga pratęsti paskyrimo į atitinkamas pareigas laikotarpį, visų pirma reikia atsižvelgti į tarnybos interesus.

32 Vadinasi, moterų ir vyrų lygių galimybių politika turi būti vykdoma per metinę personalo rotaciją tarp EIVT būstinės ir Sąjungos delegacijų arba tarp Sąjungos delegacijų, skelbiant pranešimus apie atitinkamas laisvas darbo vietas. Tačiau tokią politiką būtų „sunku vykdyti priimant sprendimus pratęsti paskyrimo laikotarpį, kurie pagal savo pobūdį yra individualūs ir kuriuos priimant keli kandidatai tarpusavyje nekonkuruoja“. Iš esmės tokiu atveju EIVT būtų priversta lyginti moterų ir vyrų prašymus pratęsti paskyrimo laikotarpį ir teikti pirmenybę moterų prašymams, nepriklausomai nuo to, ar tenkinamas tarnybos interesas, kuris, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 77 punkte, vis dėlto yra lemiamas veiksnys priimant sprendimą.

33 Remdamasi šiais argumentais EIVT ginčija skundžiamo sprendimo 97 punkte pateiktą Bendrojo Teismo teiginį, kad ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis galėjo būti kitokia, jeigu atliekant vertinimą nebūtų iš karto atmesta būtinybė atsižvelgti į moterų ir vyrų lygybę. Ji teigia, kad vykdo pozityvią politiką, pagal kurią siekiama pirmenybę teikti nepakankamai einant atsakingas pareigas atstovaujamos lyties asmenų pateiktoms kandidatūroms, kai atitinkamų kandidačių nuopelnai lygiaverčiai kandidatų vyrų nuopelnams, o tai reiškia, kad kandidatų padėtis yra panaši. Tokią praktiką patvirtina Bendrajam Teismui paprašius pateikti dokumentai, į kuriuos jis neatsižvelgė.

34 EIVT teigia, kad jeigu Ch. Hebberecht paskyrimo į pareigas laikotarpis būtų pratęstas vien dėl jos lyties, tai būtų ne vienodo požiūrio principo taikymo priemonė, o veikiau pozityvios diskriminacijos moterų atžvilgiu priemonė.

35 Galiausiai EIVT pažymi, kad teiginys, jog Ch. Hebberecht paskyrimo į nurodytas pareigas laikotarpis turėjo būti pratęstas dėl to, kad ji yra moteris, prieštarauja prieš tai Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 44 punkte padarytam sprendimui atmesti ieškinio pagrindą, grindžiamą tuo, kad ginčijamu sprendimu buvo pažeistas tarnybos interesas ir jos tęstinumo principas. Tai vėlgi reikštų, kad iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies kyla nepakankamai atstovaujamos lyties pareigūno subjektinė teisė į tai, kad būtų pratęstas jo paskyrimo laikotarpis, o EIVT su tuo griežtai nesutinka.

Teisingumo Teismo vertinimas

36 Pateikdama vienintelį apeliacinio skundo pagrindą EIVT iš esmės nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes, pirma, klaidingai išaiškino Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalį, nusprendęs, kad ši nuostata sukuria tiesiogiai institucijoms taikytiną pareigą, net nesant įgyvendinimo priemonių, ir, antra, nusprendė, kad ši nuostata taikytina ginčijamam sprendimui, t. y. individualiam sprendimui pratęsti paskyrimo į atitinkamas pareigas laikotarpį, kuris priimamas nesirenkant vieno iš kelių asmenų.

37 Pirma, dėl EIVT argumento, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalis netaikytina, nesant institucijų priimtų įgyvendinimo priemonių, reikia pažymėti, kad, kaip Bendrasis Teismas iš esmės nurodė skundžiamo sprendimo 84 punkte, šią nuostatą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje primenama, kad moterų ir vyrų lygybės principas yra esminis dalykas įgyvendinant „visas“ Pareigūnų tarnybos nuostatų sąlygas, o antroje – kad šis principas Sąjungos institucijoms netrukdo išlaikyti arba patvirtinti priemones, kuriomis numatomos specifinės lengvatos siekiant sudaryti palankesnes sąlygas nepakankamai atstovaujamos lyties asmenims verstis profesine veikla.

38 Vis dėlto, nors tam, kad būtų taikomas, moterų ir vyrų lygybės principas, kaip subjektinė teisė, nereikalauja jokių įgyvendinimo priemonių (pagal analogiją dėl SESV 157 straipsnio 1 dalies žr. 1976 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Defrenne*, 43/75, EU:C:1976:56, 24 punktą), to negalima teigti apie specifines lengvatas, skirtas sudaryti palankesnėms sąlygoms nepakankamai atstovaujamos lyties asmenims verstis profesine veikla, numatytoms Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos antroje dalyje.

39 Šios nuostatos antra dalimi siekiama konkretaus apibrėžto tikslo – leisti taikyti priemones, kuriomis, nors ir diskriminuojama dėl lyties, siekiama pašalinti ar sumažinti faktinę nelygybę (pagal analogiją žr. 2000 m. kovo 28 d. Sprendimo *Badeck ir kt.*, C-158/97, EU:C:2000:163, 19 punktą).

40 Taigi priemonė, kuria siekiama priimant į Sąjungos viešąją tarnybą (joje moterų yra mažiau) pirmenybę teikti kandidatėms moterims, laikytina atitinkančia Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalį, pirma, jeigu ją taikant kandidatėms moterims, kurių kvalifikacija lygiavertė jų konkurentų kandidatų vyrų kvalifikacijai, pirmenybė nesuteikiama automatiškai ir besąlygiškai, ir, antra, jeigu kandidatūros buvo išnagrinėtos objektyviai, atsižvelgiant į konkrečią kiekvieno kandidato asmeninę situaciją (pagal analogiją žr. 2000 m. kovo 28 d. Sprendimo *Badeck ir kt.*, C-158/97, EU:C:2000:163, 23 punktą ir 2004 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Briheche*, C-319/03, EU:C:2004:574, 23 punktą).

41 Šios sąlygos pagrįstos tuo, kad, nustatant asmens teisės, kaip antai vienodo požiūrio į moteris ir vyrus, bet kurios išimties apimtį, reikia paisyti proporcingumo principo, pagal kurį reikalaujama, kad išimtys neviršytų to, kas tinkama ir būtina numatytam tikslui pasiekti, ir kad vienodo požiūrio principas būtų kuo labiau suderinamas su taip siekiamo tikslo reikalavimais (šiuo klausimu žr. 2004 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Briheche*, C-319/03, EU:C:2004:574, 24 punktą).

42 Savo ruožtu Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 6 dalyje numatyta, kad, laikantis nediskriminacinio principo ir proporcingumo principo, bet koks jų taikymo apribojimas turi būti pagrįstas objektyviomis ir pagrįstomis priežastimis ir juo turi būti siekiama teisėtų bendrojo intereso tikslų vykdant personalo politiką.

43 Be to, kriterijų, kuriais akivaizdžiai siekiama užtikrinti esminę, o ne tik formalią lygybę, taikymas turi būti skaidrus ir kontroliuojamas, kad kandidatų kvalifikacija nebūtų vertinama savavališkai (pagal analogiją žr. 2000 m. liepos 6 d. Sprendimo *Abrahamsson ir Anderson*, C-407/98, EU:C:2000:367, 49 punktą).

44 Darytina išvada, kad individualūs sprendimai suteikti specifines lengvatas, skirtas sudaryti palankesnėms sąlygoms nepakankamai atstovaujamos lyties asmenims verstis profesine veikla, negali būti priimti nesant Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos antros dalies bendrųjų įgyvendinimo priemonių, tenkinančių šio sprendimo 40 ir 41 punktuose nurodytus reikalavimus.

45 Taigi EIVT teisingai teigia, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos antra dalis (joje numatyta, jog vienodo požiūrio principas Sąjungos institucijoms netrukdo išlaikyti arba patvirtinti priemones, kuriomis numatomos specifinės lengvatos siekiant sudaryti palankesnes sąlygas nepakankamai atstovaujamos lyties asmenims verstis profesine veikla), siejama su šio straipsnio 3 dalimi, yra įgaliojimus suteikianti norma, kuri negali būti taikoma tiesiogiai, nesant jos įgyvendinimo priemonių.

46 Vis dėlto iš to, kas išdėstyta, negalima daryti išvados, kad, nesant Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos antros dalies įgyvendinimo priemonių, priimdama tokį individualų sprendimą, kaip ginčijamas, institucija atleidžiama nuo pareigos atsižvelgti į moterų ir vyrų lygybės principą.

47 Kaip Bendrasis Teismas priminė skundžiamo sprendimo 93 punkte, Sąjungos teisės aktų leidėjas Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos pirmoje dalyje nurodė, kad moterų ir vyrų lygybė yra „esminis“ dalykas, į kurį būtina atsižvelgti įgyvendinant „visas“ Pareigūnų tarnybos nuostatų sąlygas, ir šios nuostatos taikymui nenustatė jokio termino arba sąlygos, taip pat nesusiejo jo su priemonių patvirtinimu.

48 Remdamasis tuo, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 94 ir 97 punktuose padarė teisingą išvadą, kad, neatsižvelgusi į moterų ir vyrų lygybę kaip į vieną iš argumentų, į kuriuos reikėjo atsižvelgti priimant ginčijamą sprendimą, nors ji, kaip nurodė Sąjungos teisės aktų leidėjas, turi „esminę“ reikšmę, EIVT pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 ir 3 dalis, o tai yra teisės klaida, kuria galima pateisinti ginčijamo sprendimo panaikinimą.

49 Antra, dėl EIVT argumento, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalis bet kuriuo atveju netaikoma sprendimui nepratęsti delegacijos vadovo paskyrimo laikotarpio, nes priimant tokį sprendimą nebūtina pasirinkti vieno iš kelių asmenų, reikia priminti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 38 punkte, vienodo požiūrio į moteris ir vyrus principas yra tiesiogiai taikomas principas.

50 Kaip savo išvados 43 ir 45 punktuose iš esmės pažymėjo generalinė advokatė, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalies nuostatos pirmos dalies formuluotę šio principo taikymui nenustatyta jokia sąlyga.

51 Taigi vien aplinkybė, kad priimant tokį, kaip ginčijamas, sprendimą dėl pareigūno paskyrimo į vadovaujamas pareigas laikotarpio pratęsimo nebūtina pasirinkti vieno iš kelių kandidatų, nereiškia, kad jį priimant neturi būti atsižvelgta į su moterų ir vyrų lygybe susijusius argumentus.

52 Tokie argumentai galėtų būti palankūs priimant sprendimą pratęsti pareigūno paskyrimo į atitinkamas pareigas laikotarpį, jeigu EIVT vykdant nustatytą rotacijos procedūrą paaiškėtų, kad tokios lyties (kaip prašymą pateikęs pareigūnas) pareigūnams nepakankamai atstovaujama einant lygiavertes pareigas ir kad, nesant tokios lyties pareigūnų, kurie galėtų būti paskirti į šias pareigas, jeigu būtų atmestas prašymas pratęsti paskyrimo laikotarpį, kitos lyties pareigūnas būtų paskirtas į laisvą darbo vietą.

53 Be to, tai, kad moterų ir vyrų lygių galimybių politika taikoma vykdant bendrąją kandidatų į laisvas darbo vietas Sąjungos delegacijose atrankos politiką, neleidžia netaikyti moterų ir vyrų lygybės principo priimant individualų sprendimą pratęsti delegacijos vadovo paskyrimo laikotarpį. Šis bet kokią diskriminaciją dėl lyties draudžiantis principas taikomas ne tik esant situacijoms, kai kandidatai tarpusavyje konkuruoja, pagal jį taip pat reikalaujama patikrinti, ar panašioje situacijoje esantis vyras buvo vertinamas taip pat, kaip ir atitinkamu atveju buvo vertinama moteris.

54 Vis dėlto EIVT teigia: kadangi priimant ginčijamą sprendimą vadovaujamasi tarnybos interesu, į vienodo požiūrio į vyrus ir moteris principą negali būti atsižvelgiama. Ji pažymi, kad teismo sprendimas panaikinti ginčijamą sprendimą remiantis tuo, kad juo nebuvo tenkintas Ch. Hebberecht prašymas pratęsti paskyrimo laikotarpį dėl to, kad ji yra moteris, prieštarauja skundžiamo sprendimo 44 punkte priimtam sprendimui atmesti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį, grindžiamą tuo, kad tas pats prašymas turėjo būti patenkintas vadovaujantis tarnybos interesu.

55 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Sąjungos institucijos, be abejo, turi plačią diskreciją priimti sprendimus dėl jų tarnybų veiklos organizavimo, atsižvelgdamos į joms patikėtus uždavinius, ir skirti personalą, su sąlyga, kad tai daroma vadovaujantis tarnybos interesais ir laikantis pareigų lygiavertiškumo principo (šiuo klausimu žr. 1988 m. kovo 23 d. Sprendimo *Hecq / Komisija*, 19/87, EU:C:1988:165, 6 punktą). Vis dėlto priimdamos sprendimus dėl jų tarnybų veiklos organizavimo šios institucijos turi palyginti įvairius interesus, pavyzdžiui, atsižvelgdamos tiek į vienodo požiūrio principą, tiek į tarnybos interesus.

56 Vadinasi, Bendrojo Teismo skundžiamame sprendime padaryta išvada, kad EIVT nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kiek tai susiję su tarnybos interesais, kai atmetė Ch. Hebberecht prašymą pratęsti paskyrimo laikotarpį, neprieštarauja šio teismo sprendimui, kad negalima atmesti galimybės, jog argumentai dėl moterų ir vyrų lygybės galėtų būti palankūs tenkinant tokį prašymą, todėl EIVT turėjo atsižvelgti į būtinybę užtikrinti moterų ir vyrų lygybę, kaip į vieną iš vertinimo veiksnių.

57 Taigi EIVT klaidingai teigia, kad priimant tokį individualų sprendimą, kaip ginčijamas, negalima vadovautis vienodo požiūrio į moteris ir vyrus principu, nes priimant šį sprendimą nereikia rinktis vieno iš kelių asmenų.

58 Darytina išvada, kad vienintelį apeliacinio skundo pagrindą, taigi ir visą apeliacinį skundą, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

59 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 137 straipsnį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, bylinėjimosi išlaidų klausimas sprendžiamas sprendime arba nutartyje, kuriais užbaigiamas procesas.

60 Kadangi Ch. Hebberecht nepateikė Teisingumo Teismui atsiliepimo į apeliacinį skundą, taigi nereikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidų iš EIVT, reikia nuspręsti, kad EIVT padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. EIVT padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.